ל א ב מיי׳ פי״ג מהל׳ טומאת

.11

או מאי דרוש ילא תסיג גבול רעך אשר גבלו

ראשונים בנחלתך כל שיש לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה אין לו גבול נאמנים

לומר קברנו והא לית להוֹ יולפני עור לא

תתן מכשול א"ר אבהו בכהן עומד שם

ודילמא כהן שמא הוא דנקים תרומה בידיה

ודילמא תרומה ממאה היא דקאכיל מינה

אי הכי מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי

ביצירה קמ"ל: נאמנין על הבהמה וכו': והא לית להו ולפני עור לא תתן מכשול א"ר

חייא בר אבא א"ר יוחנן בגווז ועובד אי הכי

מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי במינוף

קמ"ל: נאמנין על ציון וכו': ואע"ג דמדרבנן

הוא כיון דכתיבא מזהר זהירי ביה דכתיב

וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון: אבל אין

נאמנין לא על הסככות וכו': סככות ידתנן

אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ

פרעות דתנן וא סבאבנים פרעות היוצאות מן

הגדר בית הפרם מא"ר יהודה א"ר שמואל

ימנפח אדם בית הפרס והולך יורב יהודה

בר אמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס

שנידש מהור ותנא יהחורש בית הקברות

הרי זה עושה בית הפרם ועד כמה הוא

עושה "מלא מענה מאה אמה בית ארבעת

סאין רבי יוסי אומר חמש ולא מהימני

והתניא שדה שאבד בה קבר נאמן כותי

לומר אין שם קבר לפי שאינו מעיד אלא

על גופו של קבר אילן שהוא מיםך על

הארץ נאמן לומר אין תחתיו קבר לפי שאינו

מעיד אלא על גופו של קבר א"ר יוחנן במהלך ובא על פני כולה אי הכי מאי

למימרא מהו דתימא ∘רצועה נפקא קמ"ל:

זה הכלל כו': זה הכלל לאתויי מאי לאתויי

:תחומין ויין נסך

ומוספתה פ"ט דההלות ה"ד הוספתה פיים דההכות הייד.
מיר (ד:] אהלות פי״ח מ״ב,
מוספתא שם, ג) ברכות יט:
עירובין ל: מו״ק ה: חגיגה כה:
פסחים לב: כתובות כח: בכורות כט., ד) ועמ"ש ברכות יט: על בנט, ד) [עמידש בדכות יע: עב מבלון, הם גניטן ז: קדושין עב, 1) [שופעים יט ידן, 1) [יבנוע סל.], ח ? צ'ל בדאמר במוספחה האבלות (פ"ע ה"ד) ואלו הן סכות אילן המיסך על הארך רי הודה אומר כו׳ ומוללים כו׳ ועי׳ י מומה כו יתוננים כו ו שמשון פ״ח דאי (מ״ב), ט) ערך בך,

תורה אור השלם

 לא תַפִּיג גְבוּל רַעֲךְ אֲשֶׁר גְּבְּלוּ רַאשׁנִים בְּנַחֲלֶתְרְ אֲשֶׁר תְּנְחַל בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יְיְ אֱלֹתָיךְ מֵשֶׁר יִיְ אֱלֹתָיךְ מַשֶּׁר יִיְ אֱלֹתָיךְ מַשְׁר יִיְ אֶלֹתָיךְ מַשְׁר יִיְ אֶלֹתִיךְ מַשְׁר יִיְ מַלְּתְּיִבְּי מַשְׁר יִיְ אֶלֹתְירְ מַשְׁר יִיְ מַבְּלֹתְיִבְּי מַשְׁר יִיְ מַבְּלְיִבְּיִבְּי מַבְּיִי מַבְּלְיִבְּיִבְּי מַבְּיִבְּיִבְּיִבְּיִי מַבְּיִבְּיִבְּיִבְּיִי מַבְּלְיִבְּיִבְּיִי מַבְּיִבְּיִבְּיִי מַבְּיבְיִי מַבְּיִבְּיִי מַבְּיבְיִי מַבְּיבְּיִי מַבְּיבְיִי מַבְּיבְיי מְבְּיבְיי מַבְּיבְיי מַבְּיבְיי מַבְּיבְיי מַבְּיבְיי מַבְּיבְיי מְבְּיבְיי מַבְּיבְיי מְבִּיי בְּבְּיבְיי מַבְּיבְיי מַבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְשְׁר מִייְ מָבְּיים בְּבְּבְּבְיִי מְבְּיבְיי מְבְּיבְיי מְבְּיבְייִי מְבְּבְּיִים בְּבְּבְיבְיְיִי מְבְּיִי מְבְּיבְּיִי מְבְּיִי מְבְּיבְייִי מְבְּיִי מְבִּיְיִי מְבְּיִי מְבְּייִי מְבְּיי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּיִי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּיִּיי מְיִי מְבְּיִיי מְבְּייִי מְבְּיִי מְבְּייִי מְבְּייִי מְבְּיִים בְּבְּיים בְּיבְּיים בְּיים בְּבְייִי מְבְייִייְיי מְבְייִים בְּבְּייִים בְּבְּיים בְּבְייִייְייי מְבְּייִים בְּבְּיבְייים בְּבְּייִים בְּבְּייִים בְּבְּיְבְייִים בְּיבְּייִים בְּיבְיים בְּיּבְייים בְּיבְייים בְּייים בְּיבְייים בְּייִים בְּייִיים בְּיְייִים בְּייִייְייים בְּיּייים בְּיבְּייִים בְּיבְּייִים בְּיבְּייבְייים בְּיבְּיים בְּיבְיים בְּיבְיים בְּיבְּיבְייים בְּיבְייבְייְיים בְּיבְייים בְּיבְיבְייים בְּבְּיבְייבְייים בְּבְּיבְיבְייים בְּבְיבְייים בְּיבְּיבְיבְייים בְּבְיבְיבְייבְיְיבְּיבְיבְייים בְּבְּיבְיבְּיבְייבְייים בְּבְיבְייים בְּיבְיייבְיבְייים בְּיבְיבְיבְייים בְּיבְייבְייים נתן לך לרשתה:

דברים יט יד ברים טיד ברים טיד לא תקקל חרש ולפני עור לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מכשל ויראת, מאַלהיף אַני ייי וייף אי טיד הויי גערים באַרץ איני עד אַרן ווייי בייי אין עד קַבְּרוּ אַתוּ הַמְּקַבְּרִים אַל נִיא הַמוֹן גוֹנִי. אַלַל נִיא הַמוֹן גוֹנִי. אַלַל נִיא הַמוֹן גוֹנִי. אַלַל נִיא הַמוֹן גוֹנִי.

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה אילן וכו' קברמחת אחד האהלות: (3) ד"הפרעות אבנים גדולות: (ג) ד"ה פרטות אבגים גדונות: (10 ד"ה בית הפרס וכי רכנן כל סנינות: (1) ד"ה שאין וכי' הסכסת הס"ד ואח"כ מ"ה במהלך כו' שהכותי מהלך על פני: (6) ד"ה קמ"ל וכי עובר לרלועה כאיל וחיפת במוסה לרלועה כאיל וחיפת במוסה נמחק: (ו) תום' ד"ה ודילמח וכוי הנך חומרות הק״ד: (1) ד״ה בית הפרס וכוי ובוכים ימד כולם והראשונים: (1) ד״ה מת כולם מתר וכוי למתא טמא הוא וי״ל:

גליון הש"ם

רש"י ד"ה דקאכיל מינה ותרומה ממאה כאוהרה וכו'. תמיהני הא אכילת תרומה טמאה אסור רק בעשה ע" יבמות עג ע"ב וצ"ע:

הגהות הגר"א

[א] גם' אבנים פרעות. תיבת אבנים נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גפ' מאי דרוש לא מסיג. נ"ב עיין מג"א סי' מקכו ס"ק כ וכפירוש משניות לרמב"ס במשנמינו ודו"ק:

תום' הרא"ש

בהן טמא. ותימה ומה בכן אפי' הוא טמא אסור ליכנס בבית הקברות דבנזיר מבעיא ברית ליה בנזיר וכהן [בבית הקברות] אי בעו שהייה למלקות. ואמרינן נמי בפ״ג מינין אמר רב הונא נזיר שהוא עומד בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחר חייב. וי״ל דכותאי לית להו הא דרב הונא דכותאי לית להו הא דרב הונא אלא סברי כשהוא טמא אינו מוזהר עוד מלהוסיף טומאה: אילן המיסך על הארץ. מיירי שידוע לנו בודאי שמת קבור תחתיו ואינו ידוע לנו תחת הוותרו האינו ירוע לנו חוות איזה מן הענפים ואין הכותי נאמן לומר תחת ענף אחד הוא קבור אפי׳ הוא הולך תחת שאר הענפים שאינו מקפיד על ספק . טומאה כדמוכח בסמוך דאינו טומאה כדמוכח בסמוך דאינו נאמן אלא בהולך על פני כולה. ומה שפרש״י אילן הסמוך לבית הקברות ופעמים קוברין שם אורחא דמילתא נקט אבל לעולם צריך שיהא ודאי (שיש מת קבור תחתיו שאם היה ספק מת קבור תחתיו שאם היה ספק לא היה הכותי נאמן אפי הולך) על פני כולה ואע"ג בספק טומאה ברה"ר ספיקו טהור הכא גזור רבנן: בית הפרס. פרש"י על שם

מאי דרוש. כותיים שאין קוברים את הנפלים: לא תסיג גבול רעך. ומוקמינן לה בספריי במוכר קברי אבותיו: נאמנין לומר קברנו. דמידי דאורייתא הוא טומאת המת: והא לים להו ולפני עור לא חתן מכשול. לא דרשי ליה במחטיא את חבירו ולא איכפת להם אם אנו

חוטאים על פיהם: בכהן. כותי עומד שם: דקאכיל מינה. °ותרומה טמאה באזהרה לטהור וכ"ש לטמא: **לא בקיאי בילירה.** וכי קברי נפל לא ידעי דהוא בן מ' יום וסברי מיא בעלמא הוא ואינו מטמא: בטינוף. בבהמה דקה ופוטר את הבהמה מן הבכורה ובבכורות (דף כא:) מפרש מאי טינוף שמבלבלת ומוליאה דם דרך רחם חהו הולד שנימוח ויוצא הלכך הבא אחריו אינו בכור והני כותיים לא בקיאי בטינוף וזימנין דלא טניף ואמרו טינוף הוא ופוטרין את הבא אחריו קמ"ל: על זיון. לציין וסומכין עליהן ועבדינן טהרות היכא דלח ליינו: חילן המיסך על החרץ. והוא סמוך לדרך בית הקברות וזימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי התם ואם הענפים מובדלים שאין האהל שלם וידוע ודחי שיש קבר תחת (ח) האהלות ואין ידוע איזה הוא והכותי מעיד על אחד זה טהור אינו נאמן לפי שאינו חש על הספק ותולה הטומאה באהל שני מספק: פרעות. (ב) גדולות ובולטות מן הגדר וקברו תחת אחת מהן ואין אנו יודעין תחת איזהו מהן ובא כותי והעיד על מקלתן שהן טהורות אינו נאמן משום דלספקא לא חייש ותולה הספק באחרות: בית הפרס. שדה שנחרש בה קבר ואוקמי רבנן (ג) על סביבות הקבר מאה אמה בספק טומאה שדיקדקה המחרישה את העלמות ומגלגלתן: מנפח. דבשר ליכא ועלם כשעורה לא מטמא אלא במגע ובמשא הלכך מנפח כדי שלא יגעו רגליו בו והולך: שנידש. ברגלי אדם שהרגלים נושאים את העלמות ושחקום: פרס. לשון דבר שבור ופרוס על שם שנפרסו העלמות: בית ארבעת סאיו. היינו ק׳ על ק׳ שהרי חצר המשכן מאה על

חמשים והוא בית סאתים: שדה שאבד בה קבר. מיקרי נמי בית הפרס ורבנן גזרו בכולה דתניא במועד קטן (דף ה:) ג' בית הפרס הן שדה שאבד בה קבר ושנחרש בה קבר ושדה בוכין: שאין מעיד אלא על גופו של קבר. דכיון דאמרי אין שם קבר ברוח זה על גופו של קבר הוא מעיד וגופו של קבר דאורייתא ובדאורייתא מהימני. אלמא נאמנין על בית הפרס ועל (בית) הסככות (ד): מהלך על פני כל השדה. דכיון דעל פני כולה מהלך ודאי פשיטא ליה דניטלה הטומאה משם ומתני׳ דקתני דאין נאמן כגון שאינו מהלך על פני כולה שמשייר רוח אחת הלכך אפילו במקום שעבר אינו נאמן משום דאיהו לספקא לא חייש: מאי למימרא. נהי דלספק לא חייש לודאי חייש וכיון דפשיטא לן דקבר הוה בה והוא מהלך על פני כולה הרי עובר על מקום הקבר ואי לאו דקים ליה שניטלה הטומאה לא עבר: רלועה נפקא. מן השדה ונקראת על שם שדה זו ושם הוא תולה את מקום הטומאה והכא עבר מספקא דלספהא לא חייש: קמ"ל. כיון דעל כל ד' רוחותיה עובר (ה) בתוכה לרצועה לא חיישינן: נאסויי סחומין. אין נאמנין לומר עד כאן תחום שבת דתחומין דרבנן וכותיים לא סבירא להו: ויין נסך. דאין כותי מקפיד על מגע עובד כוכבים:

הדרן עלך דם הנדה

לעצם כשעורה ק׳ אמה סביבות הקבר דכיון שנידש ונרמס ברגלים י״ל שהוליכו כשעורה משם אבל אשדה שאבד בה קבר לא שייכא הך קולא: בודא מענה ק' אמה. בתוספתא דאהלות [רפי"ו] מפרש דהנך ק' אמה היינו לכל רוח: אכור ר' יוחגן במהדך ובא עד פגי בודה. אבל בשדה שנחרש בה קבר אפילו מהלך ובא על פני כולה לא מהימן דאין כאן אלא ספקא דרבנן שמא הסיט עצם כשעורה ואין הכותי חושש עליה וא"ת כי היכי דליון קברות דמהימן אדאורייתא דאוקימנא בכהן עומד שם ה"יג ליתני במתני" דמהימן אסככות ופרעות ובמהלך על פני כולה וי״ל דלא חשיבא ליה למתני״ רבותא לאשמועינן דלא חיישינן לרצועה נפקא ועוד אבית הפרס דנחרש בה קבר לא מהני

הדרן עלך דם הנדה

מהלך ובא על פני כולה כדפרישית אלא דוקא באבד בה קבר וא"ת ובאבד נמי היכי מהני דלמא (a) טמאה היא וי"ל דמיירי דנקיט תרומה ואכיל מינה כדקאמר לעיל וה"ה דנקט ולא אכיל וכגון שידוע לנו שהיא טהורה דלא הוה כומי מטמא לה:

ודלמא כהן שמא הוא. ואע"ג דטמא נמי אסור לשהות נבית הקברות דבנזיר בפרק מי שאמר (דף יז.) בעי נזיר והוא בבית הקברות מי בעי שהייה למלקות או לא ובפרק ג' מינין (שם דף מב:) אמר רב הונא נזיר שעומד בבית הקברות והשיטו לו מתו או

מת אחר חייב וטעמא לפי שמוסיף טומאה עליו דבחבורים עושין את האחר אב הטומאה כדאמר התם כותיים לית להו הנך (1) מימרות: ובנה אצלו ציון. נמועד קטן

רף ה.) מפיק מהכא ליון (קף ה.) מפיק מהכא ליון של בית הקברות וא"ת ולר"ש דאמר» אין קברי עובדי כוכבים מטמאין באהל היכי מפיק מהכא הא אמר במו"ק דאין מליינין אלא על טומאת אהל וי"ל מדמליינין לפי שעה ליון משום טומאת מגע ומשא אם כן לכל הפחות יש לציין בטומאת אהל ולמאי דבעי למימר בהבא על יבמתו (יבמות דף סא.) דלר"ש מתי עובדי כוכבים לא מטמאי אפילו במגע ובמשא נפיק ליה לר"ש ליון מדרשא אחריתי דהתם וליון דגבי גוג לאו משום טומאה אלא לנקות הארץ מן המתים וא"ת ולר"ש דדריש (שם) דאין עובדי כוכבים קרויין אדם הא כתיב וראה עלם אדם וי"ל דנקט אדם לאפוקי דס"ד דקברו שם עלמות בהמה: אילן המיםך. מיירי בידוע שיש מת קבור שם אך שאין ידוע תחת איזו ענף ואין כותי נאמן לומר

תחתיו דחין מקפיד על ספק טומחה ודוקא במאהיל על פני כולה אמר בסמוך דנחמן ומה שפ"ה חילן בסמוך לבית הקברות ופעמים קוברין שם בחגם פירש כן כיון שלריך לפרש בידוע שמת קבור שם דבספק לח

שאינו קבור תחת ענף זה אפילו הולך

היה נאמן אפילו היה מהלך על פני כולה ואע"ג דספק טומאה ברה"ר טהור הכא גזור רבנן והא דקאמר לקמן בפ"ב (דף סח:) דסככות ופרעות לאו אהל הוא ורבנן גזרו עלייהו לאו דוקא קאמר דלאו אהל הוא דבודאי קבור שם איירי כדפי׳ אלא כלומר

הך טומאת אהל אינה אלא מדרבנן הדרן עלך דם הנדה . דברה"ר ספקו טהור א"נ הענפים המובדלין זה מזה רואים אותם כאילו הן סמוכות ליחשב אהל מי כדאמר באהלות (דף סט) המיסך על הארץ רבי יהודה אומר רואין התחתונות כאילו עולות למעלה והעליונות כאילו יורדות למטה ואם היו נוגעות זו בזו כפותח טפח מביאות וחוללות כו': בית הפרם. על שם פריסה שהעלמות נפרסים במדרם רגלים או ע"י מחרישה ובשדה שאבד בה קבר לא שייך האי טעמא וקרי ליה בפ"ק דמועד קטן (דף ה:) בית הפרס ושמא אגב דקרי בית הפרס לשדה שנחרש בה קבר קרי גם לאבד בית הפרס א"נ לשון בית הפרס על שם שפרסות רגלי אדם נמנעות מלילך שם מפני הטומאה ובפ"ק דמו"ק (דף ה:) תניא גבי בית הפרס הוא שדה שנחרש בה קבר ושאבד בה קבר ושדה בוכים ומפרש טעמא דשדה בוכים משום יאוש בעלים ומפרש בערוך ש שדה מיוחד שקרובי המת מביאין אותו על אותו שדה ואנשי בית הקברות באין לקראתו ובוכים יחד (ו) וכו' והראשונים חוזרים לביתם ואלו נוטלין אותו ומוליכין אותו לקוברו ואותו שדה טמא דשמא נתדלדל ונתנענע מעט מעט ממנו ונפל ושכחוהו ורבינו שמואל פי׳ פעמים שבני העיר מניחין אותו שם לפי שסוברין שאנשי בית הקברות יבואו ויטלו אותו ובני בית הקברות יסברו שאנשי העיר יוליכוהו לבית הקברות ונשאר שם ועוד פי׳ שם שדה כוכין שדה שיש

בה כוכין ומניחין המת שם לפי שעה עד שיהו פנוים להוליכו לבית הקברות לקוברו ופעמים שנשכח שם ולא הוסר וזהו יאוש בעלים: בית הפרם שנידש שהור. אשדה שנחרש בה קבר קאי דמספקינן

שהעצמות נפרסין ונפרכין במדרס רגלי אדם או ע״י במדרס רגלי אדם או ע״י המחרישה ואע״ג דבשדה שאבד בו קבר לא שייך האי טעמא וא״ה קרי ליה בית הפרס טעמא הייה ביה ביה הפרס בפ"ק דמועד קטן. וי"ל דאגב שקרי לשדה (שנאבד) [שנחרש] בו קבר בית הפרס קרי ליה נמי להאי הכי א"נ לשון בית הפרס הוי על שם שפרסות רגלים נמנעין לילך שפרסות רגלים נמנעין לילך שם מפני הטומאה. בפ״ק דמועד קטן (וי״ל דאגב) תניא ג׳ בית הפרס הן שדה שאבד בו קבר ושדה שנחרש בו קבר ושדה בוכין ומפרש שדה בוכים משום יאוש בעלים ומפרש בערוך דשדה מיוחד יש שקרובי המת מביאין אותו עד אותו מקום ואנשי בית הקברות באין לקראתם ובוכין ומספידין שם ביחד והראשונים חוזרים לריחת ואלו וויולית אותו מוליכים אותו לבית הקברות יאותו השדה טמא שמא נדלדל נתנענע ממנו מעט ונפל שם ושכחוהו. ורשב"ם פי' פעמים שבני העיר מביאין אותו שם שני העיר מביאין אותו שם וסבורין שאנשי בית הקברות יטלוהו משם ובני הקברות סבורין שאנשי העיר יוליכוהו לבית הקברות ונשאר שם וזהו לבית הקברות ונשאר שם וזהו אוש בעלים: במהלך ובא על פני כולה. ובכהן אוכל תרומה כדלעיל. אבל בשדה שנחרש בה קבר אפי׳ אם מהלך על פני כולה אינו נאמן דספק הוא אם יש טומאה כלל דשמא לא נשאר עצם כשעורה שלא נחרש במחרישה וכותי לא יוצא מן האילן ונקצץ ותולה בו הטומאה. ותימה כיון שאומ׳ מתניתין נאמנין על ציון הקבר ליתני נמי נאמנין על הקברות) [הסכות ופרעות] ולוקמא במהלך על פני כולה וי״ל דלא חשיב ליה חדוש הך דאימור רצועה נפקא כמו אימור לא בקיאי ביצירה ובטינוף וציון שהוא מדרבנן: מליק פירקא

לא ב מיי מהלי טומחת מת הלכה ב: לא ב מיי פ"י ומהלי קרכן פסח הלכה ח: לב ד ה מיי פ"י מהלכר טומחת מת הלכה ח:

מוסף רש"י

ובנה אצלו ציון. סימן שיש כאן עלם של מת כדי שיפרשו כמן ענט של מת כדי שיפרשו ממנו הולכי דרכים ועושי טהרות (יחזקאל לט טו). מגפח אדם בית הפרס והולך. בנפיחה ואם יש עלם כשעורה רואהו ינשמט ממנו (חגיגה כה: וכעי"ז ברבות ימין דכולה מפימה משום עלמות היא, ועלמות בלא בשר עלמות היא, ועלמות בלא בשר אינו מטמא באהל, וכשמנפח לפני רגליו, אם יש שם עלם גדול נכלה מחליו ועלם קטן נכלה נכלה מחליו ועלם קטן נכלה בנפיחה וחינו מסיטו בכגליו (ערובין ל: ובעי"ז פטחים צב:) ואהל אינו מטמחו דהא אין טומחת אהל בעלמות אלא רוב בנין ולול מנין (פסחים וכעי"ז בתובות בח:). והך בדיקה לעושה פסח אישתרי ולא לאוכלי תרומה פסת משעתי זמת מחכלי תרונה כדאמרינן בחומר בקודש (ברכות שם). בית הפרס שנידש. בדריסת רגלי בני אדס (ערובין ל: כעי"ז כתובות שם ובכורות כט.). שהור. דתלינן לקולא ואמרינן כל טהור. דמניק נקונה וחתריק כנ העלמות נכתחו לפחות מכשיעור (כתובות שם) שלי לפשר לעלם כשעורה שלא יהא נידש ברגל (בכורות שם) או: שדריסת (בבורות שם) או: שדריסת הרגלים העבירתן והכא לעשות פסחו יבדוק אם נידש ויעבור, אבל לאכילת תרומה לא סמכינן עלה, שיכול להמתין, ובית הפרם מדבריהם ולא העמידום במקום לרת לפסח (פסחים צב:). מאה אמה. שכך שיערו שהמחרישה מולכת את עלמות המת ודלמא נוגע או הסיט המהלך בו את עלם כשעורה שמטמא במגע ובמשא

הדרן עלך דם הנדה

תום' הרא"ש (המשר)